

'In Uw handen beveel ik mijn geest', Pieter Scheepers

"VADER, IN UW HANDEN BEVEEL IK MIJN GEEST!"

"Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten"

met die woorden schreeuwde Jezus zijn eenzaamheid uit.

Maar dan legt Hij alles in de handen van zijn Vader.

Zijn hele leven, zijn angst, zijn vrees en hoop:

"VADER, IN UW HANDEN BEVEEL IK MIJN GEEST!"

Hoe die handen van God eruit zien?

Daarvan geven de handen van Jezus ons een beeld.

Nu zijn ze vastgespijkerd op een kruis.

Ze hebben brood gedeeld.

Ze hebben de melaatse omarmd.

Ze hebben doden ten leven gewekt.

Ze hebben vergeving geschonken.

Zo zijn de handen van Jezus.

Zo zijn de handen van God.

Niemand valt, of hij valt in die handen.

Laten wij eens kijken naar onze handen;

zo eigen dat ze wel eens onze vingerafdruk nodig hebben,

onze vingerafdruk die eenmalig en uniek is.

In de loop der jaren zijn die handen met ons meegegroeid.

Hoe kostbaar onze handen zijn, merk je eigenlijk pas op momenten
dat je ze niet meer kunt gebruiken door een ongeluk of een handicap.

Als je dat niet meer kunt, wordt je afhankelijk van anderen,
aangewezen op hun hulp.

En dat valt heel zwaar...

Sommige mensen hebben echte werkhanden,

gegroeft en getekend door het zware werk dat ze iedere dag doen.

Anderen hebben gave handen.

Er zijn mensen wier handen getekend zijn door reuma of andere kwalen.

Weer anderen...

Met onze handen werken we, zorgen we voor brood op tafel,

proberen we onze wereld bewoonbaar te maken.

Met hun handen maken sommige mensen muziek,

mooi brei- of borduurwerk,

scheppen mensen kunstzinnige dingen.

Diezelfde handen kunnen ook teder zijn, strelend, zorgend en verzorgend.

Met onze handen kunnen we elkaar troosten:

een handdruk, een hand om je schouder,

een hand boven je hoofd, een lief gebaar...

Je voelt en beseft: Ik sta niet alleen.

Er staat iemand naast me die met me meeleeft.

Soms tasten handen in het duister, of zijn ze nat van tranen,

proberen ze betraande ogen te verbergen;

soms knijpen we onze handen samen,

‘In Uw handen beveel ik mijn geest’, Pieter Scheepers

spijt om het kwaad dat we deden;
onze handen kunnen zich samenballen tot een vuist,
vol ergernis en wraakgevoelens.

Het gebeurt dat mensen hun handen op elkaar zetten en vastbesloten zeggen:
koste wat kost, ik zal me er doorheen worstelen, ik blijf niet bij de pakken neerzitten.

Maar er zijn ook van die momenten, dat die handen opengaan,
zich ontspannen, als een blijk van overgave,
in de trant van: ‘Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest.’
Onze handen worden biddende handen;
niet verkrampt, maar gewoon gevouwen
om in onszelf te keren
of open om te ontvangen.

God heeft in onze wereld geen andere handen dan mensenhanden,
geen andere handen dan onze handen.

Er zijn mensen toevertrouwd aan onze handen,
aan onze werkende, verzorgende, strelende, troostende handen;
maar ook aan onze biddende handen.

Zo zijn of waren de handen van onze vaders en moeders;
zo waren de handen van Jezus.
Hij was niet bang zijn handen uit te strekken,
respectvol, bewogen, troostend, genezend en biddend;
handen vol zegen, vol vrede en heil.

Samen met Jezus mogen ook wij ons hele leven in Gods handen leggen.
Alles wat mooi en goed is,
maar ook wat niet goed is en in ons leven aanwezig.

In de handen van de Vader is er niets zonder uitzicht,
ook de dood niet meer.

‘Vader, in uw handen beveel Ik mijn geest.’